

1

SKYRIUS

– NEIK! – SURIKO KAMRANAS. – Ugnis...

Žodžiai įstrigo jam gerklėje.

Jis su tokia nuostaba žvelgė į Alizę, bėgančią link blauzdas siekiančių liepsnų, kad suklypo ir pajuto akmeninių grindų šaltį, besiskverbiantį per suplėšytą kelnių šilką. Kamranas bent jau turėjo pranašumą – kelis storo audinio sluoksnius ir brangakmeniais nusagstytas juostas, kurių net ir labai kaitrios liepsnos nespėjo praryti. O Alizė... Alizės kūną, galima sakyti, dengė tik voratinklis – tokia plona buvo jos suknia.

Ugnis sunaikins jos kūną, iš jos liks tik griaučiai.

Ši mintis jo neapleido net Alizei ramiai žengiant per liepsnas, net kai ploną jos suknius audinį akimirksniu prarijo ugnies ratas – magiją pasitelkusio jaunojo Tulano karaliaus sukelta bjaurastis. Kyras, pietų šalies valdovas, stovėjo priešais Kamraną vis dar iškėlęs kardą ir kaupdamasis lemtingam kirčiui, bet išvydus link jo einančią Alizę, jo rankos sustingo. Lyg atsiskyręs nuo savo kūno Kamranas žiūrėjo, kaip Alizė plikomis rankomis gesina suknią ryjančias liepsnas, lyg slopintų ne ugnį, o šviesą. Princas žvilgtelėjo į savo sudegusių drabužių likučius ir krauju srūvančius krumplius. Tada palengva pakėlė akis į Alizę ir, prašviesėjęs sąmonei, suprato,

kad ji iš šio pragaro išėjo sveika ir gyva, nors ir sugadinta suknia. Negalėdamas tuo patikėti, princas kelis kartus sumirksėjo; jis arba sapnavo, arba tiesiog suklydo. Nesuprato, kaip Alizė galėjo nenukentėti.

Ne, jis apskritai nieko nesuprato.

Alizė per skubėjimą vos nepargriuvo užkliuvusi už nukritusios karaliaus karūnos ir bėgdama paspyrė šį slegiantį palikimą link Kamrano. Dabar princas spoksojo į karūną, ir jį staiga nukrėtė šiurpas, jis pasijuto sukrėstas, šąlantį ir prisiminė...

Jo senelis negyvas.

Karalius Zaaas gulėjo aukštiekninkas, atsivėręs visam pasauliui, o po jo kūnu, kurį apleido gyvybė, kaip plačiai pradžiota, klykianti burna plito netaisyklingas plūstančio kraujo ovalas. Jo senelis, norėdamas pasiilginti gyvenimą, sudarė sandorį su velniu, ir galiausiai niekinga Mirtis skubriai prarijo ir valdovą, ir jo nuodėmes. Dvi suglebusios, balsvos, žvynuotos, raumeningos gyvatės vis dar rangėsi ant išblyškusių mylimo karaliaus pečių, bet vaizdas buvo toks keistas, kad Kamraną staiga apėmė noras keltis; netvirtomis rankomis jis atsirėmė į šaltas kaip ledas grindis ir, vis labiau šiurpdamas, susimąstė, kiek benamių vaikų buvo paaukota jo senelio gyvatėms.

Tai buvo nepakeliamai siaubinga mintis.

Staiga Kamranui akys atsivėrė, bet jis mėgino viską neigti. Susikaupė, pasistengė nusiraminti, surikiuoti mintis, nors sąžinę slėgė kažin kokia kančia, o skausmas, regis, sklido iš kairės rankos. Jis norėjo būti kuo nors kitu. Norėjo atsukti laiką. O labiausiai ir visiškai nuoširdžiai troško, kad Kyrui būtų leista jį nužudyti.

Įsiviešpatavusią tylą jaukiantys, vis garsesni iki šiol tylėjusios minios šnabždesiai grėsmingai stiprėjo, pasiekė aukščiausią tašką, bet šis triukšmas padėjo Kamranui prisiminti, ko per daugybę metų yra išmokęs, ir susivokti. Apkalbos padėjo jam blaiviau mąstyti, pareiga išsklaidė sielvarto rūką ir pakeitė jį pykčiu, jis susikaupė...

Staiga kažkas tarkstelėjo.

Kamranas atsisukęs pamatė Alizę, metančią Kyro kardą ant grindų, ir jaunąjį karalių, kuris krūptelėjo, žvilgančiam plienui atsitrenkus į marmurą. Pietų šalies valdovas stebeilijo į Alizę nustebęs ne mažiau nei Kamranas, o šiai jį užsipuolus, Kyro veidą, regis, paralyžiavo baimė.

– Kaip drįstate! – sušuko ji. – Bjaurus beproti. Apgailėtinas siaubūne. Kaip jūs *galėjote*...

– Kaip... kaip tu... – Kyras žingtelėjo ataturstas. – Kaip tau pavyko taip paprastai įveikti liepsnas? Kodėl... nesudegei?

– Jūs niekingas, pasibjaurėtinas! – piktai sušuko Alizė. – Žinote mano statusą, bet nenutuokiate, kas *iš tiesų* esu.

– Ne.

Alizė tėškė Kyru per veidą – kaip kuoka tvojo. Smūgis buvo toks stiprus, kad jaunasis karalius susverdėjo ir pakaušiu girdimai trenkėsi į koloną.

Kamranas pasijuto sukrėstas iki širdies gelmių.

Žinojo, kad turėtų džiūgauti, suprato privalantis sveikinti Alizės veiksmus, nukreiptus prieš šį niekšingą karališkosios giminės atstovą, bet vis negalėjo nusiraminti, nes tai, kas vyko jam prieš akis, atrodė protu nesuvokiama.

Kyras atrodė labai susinervinęs.

Jaunojo karaliaus akyse šmėstelėjo nerimas ir nuostaba, Alizei žengiant artyn, jis traukėsi nežiūrėdamas, kur eina, ir tai buvo labai keista. Vos prieš kelias minutes Alizė Kamranui dievagojosi nepažįstanti pietų šalies karaliaus, bet Kyras, nors ne kartą įrodęs savo žiaurumą, atsidūręs jos draugijoje, akivaizdžiai nerimavo. Jei jiedu tikrai nebuvo pažįstami, kodėl dabar, prie jo artinantis beginklei ir nepažįstamai merginai, jis baimingai gūžėsi? Ji nusviedė kardą ant grindų, kelis kartus jį įžeidė, trenkė per veidą, o jaunasis karalius, vos prieš kelias minutes kardo geležte pervėręs Zaalui širdį, nepajudino nė piršto, kad apsigintų. Tik stovėjo, spoksojo į ją ir *leidosi* jos trankomas.

Lyg jos bijotų.

Staiga kilus baisiam įtarimui, Kamranas neteko žado, ši mintis taip nudiegė krūtinę, kad ji, rodėsi, tuoj plyš.

Pirmiausia, jį glumino pokylyje pasirodžiusios Alizės patirtas virsmas. Vos per kelias valandas jos žaizdos stebuklingai sugijo, ji atsikratė tarnaitėi privalomos snodos, o dulsvą darbinį drabužį pakeitė prabangia suknia, kurios jokia tarnaitė nebūtų galėjusi įpirkti, bet princas vis tiek neigė šią tiesą, beatodairiškai ignoruodamas jos veidmainystę. Pagaliau ir jis susiprato.

Jį apgavo.

Kamrano žvilgsnis vėl nukrypo į žuvusį, ant grindų tįsančią savo senelį.

Karalius Zaalas mėgino jį įspėti, maldavo atkreipti dėmesį, kad Alizė susijusi su pranašyste ir su jo gyvenimo baigtimi. Tik dabar, seneliui mirus, Kamranas suvokė savo kvailybės

mastą. Prisiminė kiekvieną paiką žodį, kurį ištare ją gindamas, kiekvieną kvailą, vaikišką veiksmą, kurio ėmėsi siekdamas ją apsaugoti...

Staiga Kyras nusijuokė.

Kamranas pakėlė į jį akis. Pietų šalies karalius atrodė išblyškęs ir sutrikęs. Klūpodamas princas negalėjo matyti Alizės veido, tik siaubą į ją žvelgiančio Kyro akyse. Šis jaunuolis dėl Tulano sosto nužudė savo tėvą, o ką tik – ir karalių Zaalą, didžiausios pasaulio imperijos valdovą. Būtų nudūręs ir Kamraną, jei tik būtų turėjęs kiek daugiau laiko šiai užduočiai įvykdyti. Dabar rudaplaukis tironas palengva atsitiesė, jo smakras buvo išteptas iš burnos srūvančiu krauju. Iš visų anksčiau sutiktų priešininkų jie abu, regis, labiausiai bijojo šios vargšės, švelnutės Bazų namų tarnaitės.

– Kad mane kur pragaras, – tyliai prabilo Tulano karalius. – Jis man nesakė, kad tu – džinė.

– Kas? – paklausė Alizė.

– Mūsų bendras draugas.

– Hazanas?

Kamranas net loštelėjo. Jis nesitikėjo dar vienos išdavystės, ir šis vienintelis ištartas žodis prilygo smūgiui, kuris negailestingai jį sukrėtė ir nuo kurio jis nespėjo apsiginti. Vien tai, kad ji susidėjo su Kyru, Kamranui buvo didžiulė kančia, bet kad dar slapta susimokė ir su *Hazanu*...

To jam buvo per daug.

Alizė apsimetinėjo esanti naivi ir baikšti, pergudravo jį kaip mažą vaiką, o svarbiausia – *svarbiausia* – jis kaip paskutinis kvailys leidosi jos valdomas. Visą laiką nuo judviejų pažinties akimirkos Alizė įsitvėrusi laikėsi snodos ir net

šėlstant audrai atkakliai slėpė savo tapatybę, o dabar be kaukės stovėjo prieš kilmingųjų minią, piktu žvilgsniu verdama grėsmingą kaimyninės tautos valdovą, drąsiai atsivėrusi pasauliui.

Visą tą laiką ji rezgė planus.

Kamraną jau ir taip buvo apėmęs sielvartas ir pyktis, jis stengėsi tinkamai įvertinti svarbą to, kas įvyko per kelias pastarąsias minutes, surikiuoti kylančias prieštaringas mintis apie savo senelį, bet dabar – *dabar* dar turėjo suvokti ir visa *tai*? Jis, kuris visada didžiavosi savo nuojauta ir laikė save talentingu, įžvalgiu kariu...

– Hazanas? – Kyras vėl nusijuokė ir šiek tiek virpančia ranka nusibraukė nuo lūpų kraują. – *Hazanas*? Aišku, kad ne *Hazanas*. – Žvelgdamas į Kamraną Tulano karalius pridūrė: – Atkreipk dėmesį, karaliau. Regis, net draugai tave išdavė.

Staiga Alizė atsisuko į jį – plačiai atsimerkusi, ištikta panikos, akivaizdžiai jausdamasi kalta, – ir šio įrodymo Kamranui visiškai pakako. Vos prieš kelias valandas jis būtų galėjęs prisiekti, kad Alizės aistrą jautė taip pat kaip dabar jo odą liečiantį atlasą; ragavo jos lūpų sūrumą, pirštais čiuopė nuostabius kūno linkius. Bet dabar jau žinojo, kad visa tebuvo melas.

Pragaras.

Tai buvo pragaras.

Bet sakyti, kad ši žinia sukėlė jam sielvartą, būtų reiškę iškreipti tiesą: Kamranas nesisielojo, ne – jis buvo įtūžęs.

Jis ją nudės.

Kamrano širdyje dar likęs naivumas ir švelnumas išnyko. Ši klastinga gražuolė jį sugundė, artimas draugas apgavo,

o jis pats spjovė į veidą vieninteliam žmogui, kuriam rūpėjo jo gerovė. Karalius Zaalas parsidavė velniui, kad tik Kamranas būtų laimingas, bet už tai sulaukė vien neištikimybės ir išdavystės. Dabar Kamranas suprato: jis pats savo elgesiu prisišaukė šį lemtingą vakarą. Per jo proto ir kūno silpnumą visa Ardunijos imperija tapo pažeidžiama.

Niekada.

Jis daugiau niekada neleis, kad moteris užvaldytų jo jausmus, niekada nepasiduos niekingiems troškimams. Kamranas sau prisiekė: pranašystėje minima bjaurybė mirs nuo jo rankos – jis kardo geležte pervers jai širdį arba žus mėgindamas tai padaryti.

Bet pirmiausia – Hazanas.

Kamranas susižvelgė su netoliese stovinčiais ir nurodymų laukiančiais sargybiniais ir, ką tik tapęs Ardunijos karaliumi, vien žvilgsniu davė pirmą įsakymą: pakarti Hazaną.

Žiūrėdamas, kaip jo buvęs ministras suimamas ir tempiamas link durų, Kamranas nesijautė laimėjęs; nepatyrė pergales džiaugsmo, girdėdamas gailius per bežadės tylos gaubiamą menę vedamo Hazano protestus. Ne, mėgindamas stotis, drįšęs perkelti kūno svorį ant sužeistos rankos, stengdamasis iš visų jėgų ir pagaliau susivokęs, kad smarkiai apdegė ir kojas, jis pajuto kylant tik bauginamai stiprų įniršį. Jo oda ir drabužiai buvo kruvini, galva – kaip švininė. Bet Kamranas nenorėjo pripažinti nežinantis, ar dar ilgai išsilaikys, jei nesulauks chirurgo pagalbos. Arba pranašautojo.

Ne. Karališkieji pranašautojai negyvi. Kyras juos išžudė.

Prisiminęs tai, Kamranas užsimerkė.

– Iblisas.

Bet vėl plačiai atsimerkė, išgirdęs švelnų ir klastingą jos balsą. Jam vėl ėmė daužytis širdis – taip smarkiai, kad jis išsigando. Kamranas ir pats nežinojo, ar jį labiau trikdo tai, kad Alizė ir Kyras turi *bendrą draugą* velnią, ar tai, kad jo kūnas vis dar jos geidžia, ir vien išgirdus jos balsą jam ima kaisti kraujas...

Ji pradingo.

Apimtas panikos Kamranas ėmė dairytis Alizės, bet nesėkmingai; užtat pamatė Kyrą, vis dar stebeilijantį į tuščią erdvę, kurioje ką tik buvo Alizė ir kalbėjo...

Staiga ji vėl pasirodė.

Alizė stovėjo toje pačioje vietoje, tik dabar atrodė keistai, lyg padūmavusi, tai nykstanti, tai vėl ryškėjanti.

Ar ji tyčia taip elgėsi? Ar mokėjo naudotis juodąja magija?

Ten, kur neseniai stovėjo Alizė, dabar sruvo balsvos miglos sūkurys, jos balsas atrodė pasikeitęs, sklindantis iš vandens, aidus, lyg ji būtų kalbėjusi uždaryta stikliniame inde.

– Viiiisą laiką kalbėėjote apie veel...

Kamranas kruvinais delnais persibraukė veidą. Ar vienos už kitą skausmingesnių jį pasiekiančių žinių negana, kad dabar jis, regis, dar apako ir apkurto?

– Koooodėl jam parūūūpo mano gyveeenimas?

Sužeistos kojos linko, sąmonė blausėsi; jis drebėdamas mosavo rankomis ieškodamas atramos, bet pargriuvo ir susitrenkė smarkiai apdegusią koją. Kamranas vos nesušuko iš skausmo.

Bet tada sulaukė malonės...

Prabilo Tulano karalius, aiškiai tardamas:

– Argi tai ne akivaizdu? Jis nori, kad taptum valdove.

Kamrano sąmonę perskrodė siaubingas žaibas. Džiūgauti dėl atgautos klausos nebuvo laiko. Pranašystėje buvo minima, kad velnią primenantį pabaisą, kurios gyslomis teka ledas, turės grėsmingų sąjungininkų, ir dabar Kamranui prieš akis buvo dar vienas įrodymas, kad pranašautojų išmintis patikima, o jo senelio įspėjimai buvo pagrįsti.

Jai padėjo pats velnias.

Minios klegesys stiprėjo, jis girdėjo žmonių kuždesius, virstančius šūksniais ir isteriškais riksmiais. Kamranas vėl prisiminė, kad šioje menėje susirinko visi Arduonijos kilmingieji; šį ypatingą vakarą į pokylių menę buvo sukviesti aukščiausio rango pareigūnai iš visų karalystės kampelių, bet, užuot pasimėgavę švente, jie tapo stipriausios pasaulio imperijos žlugimo liudininkais.

Kamranas neišmanė, kaip visa tai ištverti.

Vėl išgirdo Kyro juoką ir aiškiai tariamus žodžius:

– *Džinė karalienė*, pasaulio valdovė. Ak, kaip šurpu ir kaip maištinga. Tobulas kerštas.

Kamranas dar kartą pamėgino stotis. Jo sąmonėje vis dar aidėjo žodis „kerštas“, rega vis dar nebuvo tokia kaip anksčiau. Menę, jos grindis ir Kyrą jis matė aiškiai, bet Alizė atrodė veikiau kaip nimbas, o ne mergina iš kūno ir kraujo, kaip žmogaus pavidalo aureolių vėrinys. Kita vertus, dabar jis žinojo, kur taikytis, ir to pakako.

Šio vakaro įvykiai su kaupu patvirtino kiekvieną su šia mergina susijusį jo senelio įspėjimą, ir Kamranas nieku gyvu nenorėjo vėl jo nuvilti. Jo kardas gulėjo vos už poros žingsnių, ir nors šis atstumas atrodė neįveikiamas, Kamranas prisivertė

tai padaryti. Turėjo rasti savyje jėgų kardo geležte perverti jai širdį, nužudyti ją ir dar šį vakarą viską baigti.

Vos tik jam, kankinamam skausmo, pavyko žingtelėti link savo kardo, ūkuose skendinti Alizė pasitraukė nuo Kyro, ir trumpą likimo siųstą akimirką Kamranas aiškiai išvydo jos veidą.

Alizė atrodė persigandusi.

Šis vaizdas pervėrė Kamranui krūtinę lyg dieglys kaip tik tada, kai jo akys atgavo regėjimo dovaną; staiga jis aiškiai pamatė visus jos kūno linkius – ak, koks žiaurus jam buvo likimas! Alizė buvo priešė, valdoma galios, kurios jis nė negalėjo įsivaizduoti. Net ir dabar šviesiose jos akyse spindėjo jį žlugdantis jausmas. Jos klasta buvo tokia maloni, tokia natūrali. Alizė apsidairė po menę, lyg iš tiesų būtų paklaikusi iš baimės.

Kamranas tylomis prakeikė širdimi vadinamą organą ir sugniaužęs kumštį trenkė sau į krūtinę, tarsi norėdamas ją sustabdyti. Atsako ilgai laukti neteko: jo kūnu nusirito neapsakomas skausmas – toks stiprus, kad princas neteko žado, lyg vietoje stuburo būtų radęsis medžio kamienas, o didžiulės šakos šiurkščiai įsiskverbusios į jo gyslas.

Jis aiktelėjęs susigūžė ir tik paskutinę akimirką pamatė, kaip Alizė žvilgtelėjo į jį ir staiga spruko, dar kartą palikdama šį pragarą sveika ir gyva.

Ar ji matė, kad jis mėgina pasiekti savo kardą? Ar perprato jo ketinimus?

Net sprukdama Alizė atrodė pribloškiamai, persišviečiančio jos suknios audinio sluoksniai ir vėl liepsnojo. Ji

prabėgo vilkėdama plonyčio šilko skutus – Kamranas matė kiekvieną gundantį jos kūno linkį, lanksčias ir liaunas kojas, krūtų kalveles ir nekeitė savęs už tai, kad net dabar jos geidė. Nekeitė savęs už alkį, kurį jautė regėdama, kaip ji tolsta, negalėjo pakęsti savo instinktų, rėkte rėkiančių jam – nors visi akivaizdūs įrodymai liudijo priešingai, – kad jai gresia pavojus, kad jam derėtų skubėti pas ją, ginti ją...

– Palauk, kur tu bėgi?! – sušuko Kyras. – O kaip mūsų susitarimas? Kad ir kas nutiktų, neturi teisės sprukti...

O kaip mūsų susitarimas?

Šie žodžiai vis dar skambėjo jo sąmonėje, kiekvienas skiemuo kirto kaip dalgio ašmenys ir liejo jo kraują. Dėl angelų meilės, kiek dar smūgių šįvakar jam teks patirti?

– Privalau! – sudejavo ji, ir susijaudinusi minia prasiskyrė jos praleisti. – Atsiprašau, atsiprašau, bet turiu išeiti... turiu rasti, kur man pasislėpti, kad jis manęs ne...

Staiga Alizė pasilenkė į priekį, lyg sulaukusi nematomos jėgos smūgio, ir ėmė sparčiai kilti.

Ji sukliko.

Kamranas reagavo instinktyviai, gyslomis plūstelėjęs adrenalinas privertė jį stotis, o kvailybės likučiai – garsiai ištarti jos vardą. Jis pripuolė prie liepsnojančio kalėjimo krašto taip arti, kiek drįso, ir sielvarto gaidelė balse, be abejo, išsidavė pasauliui, bet dabar apie tai negalvojo. Muistydamsi, šaukdama Alizė kilo vis aukščiau, ir Kamranas smerkė save, kad neslepianu sielvartu atsako į jos kančias. Net tuomet jis negalėjo suvokti, kokia kova vyksta jo širdyje.

– Liaukis! – suriko ji. – Nuleisk mane ant žemės!

Staiga susipratęs Kamranas pažvelgė į Kyrą.